
Školy

Paměti národa

NAŠIMA OČIMA

(Poohlédnutí za poznáváním života pana Pavla Bednáře)

Vypracovali:

ZŠ Dědina, Žukovského 6, Praha 6

Tomáš Bednář, Jiří Rada

pod vedením paní učitelky Denisy Hamerníkové

Rádi bychom věnovali své poznatky z průběhu projektu panu Pavlu Bednářovi, se kterým jsme se kvůli epidemiologické situaci bohužel nemohli setkat osobně. Tímto bychom mu chtěli poděkovat, že se s námi prostřednictvím jeho vnuka Tomáše podělil o svůj životní příběh.

Děkujeme

ZŠ Dědina

Tomáš Bednář, Jiří Rada a p. uč. Denisa Hamerníková

O projektu „*Příběhy našich sousedů*“ jsme věděli již z minulých let. Naše paní učitelka Denisa Hamerníková, která nás učí dějepis, nás seznámila s tím, že je možnost se zapojit do tohoto projektu. Popovídali jsme si o jeho průběhu a možnostech výstupů v této nelehké době. Projekt nás oslovil a šli jsme do něho s nadšením, které nám vydrželo do teď.

Naším prvotním úkolem bylo sehnat pamětníka. Měli jsme to štěstí, že Tomášův dědeček souhlasil s tím, že se podělí o svůj životní příběh.

Před tím, než jsme se seznámili s životem pana Pavla Bednáře, absolvovali jsme online workshop „*Jak natočit pamětníka*“, kde nás seznámila naše koordinátorka paní Anna Ješátková s tím, jaké otázky si připravit, jak pracovat s diktafonem, jaké chyby nedělat a s dalšími užitečnými radami.

S panem Pavlem Bednářem jsme se kvůli epidemiologické situaci poznali bohužel pouze na dálku dne 16. prosince 2020. Byli jsme docela nervózní, ale protože se jednalo o dědečka Tomáše, o kterém nám předtím vyprávěl, obavy brzy vyprchaly. Náš hovor probíhal tak, že Tomáš jel za svým dědečkem a následně nás společně spojil přes Google Meet.

Rozhovor plynul v přátelském duchu. Hlíдали jsme si, aby pan Pavel Bednář odpověděl na všechny otázky, které jsme si dříve připravili. Jeho vyprávění bylo poutavé a překvapilo nás, že jeho dětství bylo šťastné, na to, v jaké době se odehrávalo. Velmi nás oslovila věta pana Bednáře *“Co jsem nevěděl bylo, že jsem se mohl mít daleko líp, ale to jsem nevěděl. To je jako když zavřete ptáčka do klece, tak on třeba neví, že může létat venku po stromech.”* Dokonale tím

vystihl tehdejší svoje prožívání nelehké doby, kterou si jako dítě vůbec neuvědomoval. S napětím jsme poslouchali jeho vyprávění, kdy slyšel rachot letadel a následné bombardování. Také nás zarazilo, že viděl oblaka a odraz požáru na zemi tak, že celá obloha nad Drážďanami zářila.

Netušili jsme, že to bylo vidět do takové dálky. Se zaujetím jsme poslouchali vyprávění o jeho zálibách a v duchu jsme je porovnávali se svými. Shodli jsme se na tom, že všichni z nás máme rádi vycházky do přírody a nejrůznější výlety. Tomáš stejně jako tehdy jeho dědeček navštěvuje skauta. Rozhovor se chýlil ke konci a my jsme byli plní dojmů. Velmi nás překvapilo, že na to, v jaké žil době, měl dobré dětství, a že dokázal dělat v životě to, co vždy chtěl.

Po zajímavém rozhovoru už byla práce jenom na nás. První, co nás čekalo bylo vypracování scénáře k rozhlasové reportáži. Scházeli jsme se na Google Meetu, kde jsme

vybírali, jaké etapy z jeho života zahrneme do našeho scénáře. Úkol to byl pro nás nelehký, protože nás zaujalo vše z jeho vyprávění. Nejprve jsme absolvovali online workshop „*Jak vyprávět příběh*“ a následoval online „*Audioworkshop s profesionálním střihačem*“. Byla to pro nás zajímavá zkušenost. Poté jsme se pustili do tvorby životopisu. Po prvotní zkušenosti s tvorbou scénáře, se životopis psal jedna báseň. Dále jsme upravovali fotky našeho pamětníka a zároveň jsme k nim přidali popisky.

Také jsme prostřednictvím paní učitelky na výtvarnou výchovu oslovili výtvarný kroužek ZŠ Dědina, který kvůli současné epidemiologické situaci probíhá online. Poskytlí jsme jim informace o našem pamětníkovi. Následně nakreslili a namalovali obrázky, které měly popisovat jeho životní příběh. Sešly se nádherné

obrázky, nad kterými se nám tajil dech. Tvůrcům patří naše velké poděkování. Následovala práce s některými obrázky, ke kterým jsme udělali popisky a následně z toho vytvořili další výstup. Také jsme se pokusili o básničku, která by vyjadřovala osobnost našeho pamětníka. Měli jsme radost, že se nám ji podařilo složit.

Na závěr jsme se pustili do výstupu „*Našíma očima*“. Prošli jsme znova celým průběhem projektu a připomněli jsme si naší práci a dojmy. Práce na projektu nám dala dost zkušeností a zábavy.

Tímto bychom chtěli poděkovat našemu pamětníkovi, který je zároveň dědečkem Tomáše, že nám umožnil poslechnout si jeho životní příběh. Děkujeme!

